

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 października 2016 r., Sąd Rejonowy w Pabianicach w sprawie o sygn. akt I C 856/15 o zapłatę:

1. zasądził od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda D. B.:
 - a. kwotę 5.000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 28 sierpnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;
 - b. kwotę 870 złotych tytułem odszkodowania;
2. oddalił powództwo w pozostałej części;
3. rozdzielił stosunkowo koszty procesu między stronami ustalając, że powód wygrał sprawę w czterdziestu pięciu procentach i pozostawił szczegółowe wyliczenie tych kosztów referendarzowi sądowemu.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód, zaskarżając go w części, tj. w pkt 2. sentencji (tylko w zakresie oddalającym powództwo w pozostałej części zadośćuczynienia i odsetek) i pkt 3. sentencji (w całości).

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił naruszenie:

1. art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c. – poprzez niewłaściwe zastosowanie w postaci niedoszacowania doniosłości krzywdy doznanej przez powoda zwłaszcza w sferze cierpień psychicznych i uszczerbku na jego zdrowiu psychicznym, wymagających długotrwałego leczenia silnymi lekami psychotropowymi i psychoterapią (jednoznacznie potwierdzonymi przez biegłego psychiatrę) – skutkujące zasądzeniem zdecydowanie zaniżonego zadośćuczynienia za krzywdę, ewidentnie wykraczającego przy tym poza średnie (a wręcz minimalne) ramy wypracowane w judykaturze sądów, w szczególności okręgu apelacji (...);
2. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie – w sposób uniemożliwiający miarodajną kontrolę instancyjną – polegające na jednozadaniowym skwitowaniu w uzasadnieniu wyroku, oddalenia powództwa w pozostałej części jako wygórowanego, bez sprecyzowania rozważań prawnych wskazujących względy uzasadniające uznanie co do rzekomego wygórowania, jak również bez wskazania punktu odniesienia (miernika) dla oceny owego wygórowania.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę wyroku w zakresie zaskarżenia poprzez: zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego dalszej kwoty 7.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 28 sierpnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty – ponad zasądzoną dotychczas w pkt. 1) a) wyroku kwotę 5.000,00 zł z odsetkami, tj. o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego łącznie kwoty 12.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 28 sierpnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty; zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych, lecz w wysokości dwukrotności stawki minimalnej. Wniósł także o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia faktyczne i rozważania prawne przeprowadzone przez Sąd Rejonowy, dlatego nie ma obowiązku ich ponownego przytaczania i analizy w dalszej części uzasadnienia.

Powód D. B. sformułował zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżając punkt 2. i 3. rozstrzygnięcia. Według Sądu Okręgowego, mimo powołania się przez apelującego na przepis dotyczący formalnej konstrukcji uzasadnienia sądowego, wszystkie zarzuty dotyczą tylko jednego zagadnienia, tj. zasądzenia niewłaściwej i rażąco zaniżonej (w ocenie skarżącego) kwoty zadośćuczynienia.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.p.c. W wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Wyrażenie „odpowiednia suma” jest wyrazem słusznego założenia, że ze względu na istotę krzywdy nie da się jej wyliczyć w sposób ścisły, w przeciwieństwie do szkody majątkowej. Tym samym ustawodawca nie precyzuje, wedle jakich kryteriów oceniać odpowiedniość zadośćuczynienia. Judykatura wykształciła powszechnie akceptowane zasady orzekania w tym zakresie. Określając wysokość zadośćuczynienia sąd winien wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym szczególnie okoliczności dotyczące konkretnej osoby pokrzywdzonej, jak np. stopień poniesionego uszczerbku, trwałość skutków, prognozy na przyszłość, wiek pokrzywdzonego (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 18 listopada 2004 r., I CK 219/2004, LexPolonica nr 1538848).

Bezspornie jednak zastosowanie wymienionych kryteriów nie prowadzi do ścisłego, a co najwyżej orientacyjnego ustalenia wysokości zadośćuczynienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych za utrwalony uznaje się pogląd, iż określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia stanowi istotny atrybut sądu merytorycznie rozstrzygającego sprawę w pierwszej instancji. Sąd odwoławczy może je korygować wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy mających na to wpływ jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, jako rażąco wygórowane lub rażąco niskie (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 lipca 1970 r., III PRN 39/70, Państwo i Prawo (...) str. 170) wyrok SN z 7.01.2000r. II CKN 651/98 – niepubl., wyrok SN z 17.01.2001r. (...) 351/99 – niepubl.). Oznacza to, że określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę stanowi istotne uprawnienie sądu rozstrzygającego sprawę w pierwszej instancji.

W rozpoznawanej sprawie Sąd pierwszej instancji prawidłowo rozważył wszystkie okoliczności, które miały wpływ na zakres krzywdy powoda w zakresie, w jakim wynikało to z okoliczności faktycznych sprawy - miał na względzie zarówno stopień doznanego przez D. B. uszczerbku na zdrowiu, stopień doznanych przez niego cierpień fizycznych i psychicznych oraz obniżoną aktywność fizyczną po wypadku (w tym niezdolność do pracy przez okres mniejszy niż miesiąc). Należy pamiętać jednak, że stopień cierpień fizycznych był umiarkowany, powód nie wymagał pomocy osób trzecich, a leczenie było obiektywnie krótkie i nieuciążliwe. Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że kwota 5.000,00 zł zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami jako uzupełnienie uprzednio wypłaconej powodowi wcześniejszej kwoty 4.000,00 złotych (w sumie 9.000,00 zł) stanowi sumę odpowiednią tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy zadośćuczynienie w kwocie 5.000 zł należy uznać za odpowiednie. Sąd Rejonowy uwzględnił kryteria, o jakich była mowa wcześniej. Ustalono zostały i wzięte pod uwagę doznane przez powoda wszelkie cierpienia psychiczne i fizyczne, uszczerbek na zdrowiu, skutki doznanego urazu oraz ograniczenia i uciążliwości, jakie z tego tytułu w jej życiu powstały. Przy takim zaś spojrzeniu na sprawę kwota 5.000 zł nie jest zbyt niska, a wręcz przeciwnie wydaje się zasadna, zwłaszcza patrząc na szczegółowe opinie biegłych różnych specjalności w zakresie stanu zdrowia powoda (opinia biegłego ortopedy – k. 131-157; opinia biegłego neurologa k. 108-112; opinia biegłego psychiatry k. 164-168). Zasądzona na rzecz powoda kwota wbrew odmiennym wywodom apelacji spełnia funkcję kompensacyjną i nie ma wymiaru symbolicznego, a zatem stanowi dla powoda odczuwalną rekompensatę.

Z uwagi na powyższe, Sąd oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

Natomiast o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 102 k.p.c. zasadą słuszności, odstępując od obciążenia powoda kosztami postępowania apelacyjnego.